Ч. 195 Четвер 31 Серпня (12 Вересня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

З Турки доносять до „Діла": В цїли переведеня вибору посла до сойму, завязавший ся комітет повітовий по зрілій розвазї поставив кандидатуру о. Івана Чапельского, крилошанина зі Львова. — За комітет виборчий повітовий: Ілия Присташ парох в Михнівци. — Николай Бурмич завідатель в Боберцї. — Ж. Войтович парох в Дзвеяячи. — Іван Кузїв парох в Дидьові.

Як звістно, головний руский комітет виборчий затвердив вже на округ бережаньский кандидатуру о. крил. Пюрка. Тепер же появило ся в „Ділї" таке повідомлене:

Тїснїйший комітет виборчий повіта бережаньского має честь повідомити, що дня 18 вересня с. р. (в середу) відбуде ся о 2-ій години по полудни передвиборчий збір в Бережанах в аренї театральній на площи близь міского огороду. Просить ся о як найчисленнїйшу участь, бо на тім зборі наступить дефінітивний вибір кандидата. — Сильвестер Лепкий, Іван Мацак, Михайло Мидлак, Михайло Мосора, Семен Савчук, др. Андрій Чайковский.

З Перемиского доносять до Przegląd-у: Доси ще справа кандидатури з куриї сїльскої тутешного повіта знаходить ся в станї повного хаосу. Звістно, що перед місяцем або двома пос. кн. Адам Сапіга заявив катеґорично, що за дальші шість літ не буде кандидувати, евентуально, що не прийме мандату. В виду того станула на порядку дневнім справа наслїдника кн. Адама Сапіги. Перший голос забрала радикальна руска партия і висунула кандидатуру одного із своїх видних членів, дра Івана Франка. Однакож др. Франко заявив, що не буде убігати ся о мандат, бо не думає анґажувати ся в русї політичнім і мандату не прийме. В виду того вичеркнено кандидатуру дра Франка з рахуби а піднесено кандидатуру Стефана Невядомского (? має, здаєсь, бути: Стефана Новаковского *Рєд.*) руского селянина з Торок. Щоби тої кандидатури не допустити, скликав повітовий комітет передвиборчий, завязаний з рамени комітету центрального, в суботу 7 с. м. збори виборцїв перемискої куриї малої посїлости ґрунтової. В зборах тих взяв участь кн. А. Сапіга, котрий умисно в тій цїли приїхав зі Львова. Ходить тут чутка, що кн. Сапіга рішив ся приняти знову мандат соймовий з Перемиского.

О мандат з міста убігає ся в Перемишли аж пять кандидатів. Доси, що правда, не зголошено нїякої кандидатури, але виборцї лагодять ся до борба аж під пяти прапорами. Одні ставлять кандидатуру дотеперішного посла дра Алекс. Дворского, инші хотїли би мати послом віцемаршалка ради повітової п. Чайковского; міщане будуть голосувати за своїм проводирем дром Тарнавским, презесом Sokoł-а і Gwiazd-и; окремих приклонників мають др. Скурский, адвокат і директор каси ощадности п. Гамский. Наконець партия радикальна думає о поставленю кандидатури дра Реґера. Безусловні шанси має др. Дворский, а коли-б він не схотїв приняти мандату, то був би запевнений вибір дра Тарнавского.

В Тернополи оголосив оногди др. Шварц плякатами лїсту членів комітету демократичного числом 45, щоби тим способом повідомити тих, котрі на зборах не були, о довершенім виборі. У відповідь на то появили ся оногди на рогах улиць пляката з слїдуючим заявленем: „Довідавши ся з відозви, оголошеної нинї дром Шварцом, що нас покликано до комітету передвиборчого зборами, що відбули ся 1 с. м. в сали Сокола, заявляємо і оголошуємо отсим, що вибору того не признаємо і що він наступив без нашої волї і відомости, та що без нашого призволеня оголошено підписи наші на згаданій відозві". Підписані: Адольф Балько, радник судовий; А. Гривевецкий, ад'юнкт судовий; А. Стахевич, купець; др. Шмідт, адвокат; др. Дроздовский, кандидат адвокатский; Л. Менжиньский, тесля; І. Кравєвский, муляр; Й. Строньский і Ф. Зиґульский, інжінери.

З Коломийщини пишуть до „Дїла": На день 2 с. м. скликав др. Дудикевич передвиборчий збір до міского павільону в Коломиї в цїли поставленя кандидатури на повіт коломийский. На збір той прибуло кількох сьвящеників зі старої партиї і 40 до 50 селян на підставі запрошеня, але явило ся також много селян без запрошеня, отже всїх могло бути може півтора сотки.

Др. Дудикевич в своїй промові до зібраних представив річ так, що ось-то перед тим „хтось-там" скликав збір і поставив кандидатуру (дра Окуневского), але-ж стара партия в повітї завязала комітет, в котрім засїдають також селяни, і она мусить рішати о кандидатурі. Відтак зійшов на дра Окуневского і відчитав свою переписку з ним в справі кандидатури. А річ се була така: Др. Дудикевич вислав був до дра Окуневского офіцияльне від свого комітету письмо, в котрім запитував его: яке він становище на випадок вибору займе в соймі? (Річ ясна, що др. Дудикевич добре знав, яке др. Окуневский займе становище.) Др. Окуневский відписав, що на дотичне запитане дасть відповідь перед вибор-

---

5)

Золота нитка.

(Новеля з польского. — Елїзи Оржешкової.)

(Конець).

Витаючи мене, пан Йосиф кликнув:

— Але-ж то ви все одної гадки з паном Терницким! Михайлинка ходила нинї до склепів за справунками і стрітила его в містї. Казав, що прийде нинї до нас по обідї!

— То перший раз заповів ся нам — замітила панна Михайлина — приходить все несподївано.

— Честний чоловік і розумний, о! дуже розумний — сказав пан Йосиф.

— Маючий і гідний обиватель — додала старушка.

— Дуже хороший — доповнила панна Олена і зараз, глядячи на пана Теофіля, що був чорнявий, додала: — хоч білявий, а я взагалї білявих не люблю!

Фелїция сїла при подовжнім столї з роботою в руцї, але робота вскорі випала їй з рук на колїна.

— Ах! як мене нинї болить голова! — шепнула до панни Оленї так тихо, немовби встидала ся своєї жалоби.

— І мене зачне зараз болїти, бо вже чую, як мене в висках тисне — відповіла молода, румяна і сильно збудована панна.

Була то хвиля загального питя кави. Хтось зажадав чогось до сего. Фелїция трохи нетерпеливим рухом піднесла голову і промовила до сестри мужа:

— Прошу тебе, Михасю, виручи мене нинї...

Сидяча при боцї свого обожателя панна піднесла ся з канапи, але так лїниво і так неохотно, що Фелїция задержавши єї легким дотиком руки і покивом голови, вибігла сама з комнати.

— Панї Фелїция дїйстно невтомима — сказала я до старушки, сїдаючи при ній.

— А не зла людина, цїлком не зла! — відповіла розсїяно, мішаючи преферансові карти.

Пан Йосиф живо заперечив матери.

— Що то, не зла, мамо! то ангел не жінка! Вже то дїйстно треба мого щастя, щоби два рази так добре трафити. Моя перша жінка була також як ангел. Я єї утратив. Дім без господинї, дрібні дїти без матери.... А ось тепер маю собі знов жінку добру, честну, трудящу і — хвала Богу!

Мимоволї згадала я на те, що колись говорила менї о щастю неволят, що мають при собі якісь рамена, котрі їх тулять і пригортають.

По хвили спитала я єї тихо:

— Що тобі нинї?

— Сама не знаю — шепнула — часом маю такі дни, що чую ся утомленою як дитина, що сплаче ся. — І з усьміхом додала зараз: — Але то перейде!

Перший раз відважилась я дїткнути єї личних справ і чувств.

— Не чуєш в собі горечи.... урази? — спитала я вагуючись.

— Урази? — спитала — до кого? Або-ж хто против мене завинив? Або люди винні тому, що я така, як є? Єсли-б они мене сотворювали, то певне змилосердились би надї мною і не давали менї на дорогу житя непотрібні для неї річи. Але они мене не сотворили....

В тій хвили закликано до „баламута". Она встала. Я задержала єї і спитала:

— На що-ж завдаєш собі той безхосенний примус?

— Всьо одно! — відповіла скоро і з дрожачими бровами. — Всьо одно!...

Ледве розпочав ся баламут, війшов пан Адам. Я замітила, що й він також того дня виглядав не цїлком так, як все. Бувають вже такі дни, в котрих чоловікови, не знати для чого, приходить всьо тяжше, болїстнїйше, бурливійше як звичайно.

Повитали ся з Фелїциєю з замітним холодом і неприродною кречностию. Я погадала собі, що коли полумінь розширює ся і підносить ся, то ставляємо поміж ним а собою заслони. Однако по кількох мінутах розмови з старушкою і паном Йосифом, Терницкий

цями, перед котрими стане лично і на всяку інтерпеляцию відповість. Здаєть ся задля тої відповіди дра Окуневского й скликав др. Дудикевич збір на 2-го с. м. без дра Окуневского.

Коли др. Дудикевич почав говорити о дрі Окуневскім, настало межи зібраними роптанє: що се нельояльно робити докори дру Окуневскому в неприсутности. Др. Дудикевич пояснив се так, що комітет старої партиї мусить при справі кандидатури мати на оці свої інтенциї.

Почалась дискусия. Чотири селяни, між ними навіть два з комітету старої партиї виступили з докорами дру Дудикевичеви, що він і стара партия роблять роздор, бо нарід уже на зборі поставив кандидатуру дра Окуневского. — Др. Дудикевич, бачучи настрій загалу селян, закрив збори, заповідаючи, що по правиборах скличе ще раз збір і запросить дра Окуневского — та той збір порішить о особі кандидата.

Розуміє ся само собою, що кандидатура дра Окуневского стоїть в Коломийщині серед селяньства так сильно, що о якій-небудь другій не може бути й бесіди.

В понеділок і вчера відбували ся у Львові передвиборчі збори в сали ратушевій, на котрих посли Гольдман, Михальский і Романович здавали справу зі своєї діяльности посольскої. Зараз по відкритю засїданя подав п. Цюхціньский до відомости зібраних, що у дра Смольки була депутация, вислана сполученим комітетом передвиборчим палати промислової і товариства стрілецкого і що др. Смолька заявив тій комісиї, що приийме мандат з міста Львова і на дальше. В виду того комітет міщаньский, видячи, що дотеперішні посли добре боронили інтересів міста, постановив підпирати їх вибір. Годї нам тут подавати справоздання самих послів. Зазначимо лиш коротенько, що п. Романович на зроблений єму закид, що він зраджує демократию, відповів: „Наколи би сутєю демократизму мало бути то, що засади єго мають переводити ся лиш борбою кляс, ширенєм ненависти в нашій суспільности, киданєм погорди на деякі кляси, то я не демократ. Я демократ старої школи і не научив ся, чого і не хочу научити ся, що справедливість суспільну можна осягнути лиш борбою кляс; тої формулки ми демократи приняти не можемо, бо поминаючи вже наші відносини народні не та дорога веде до побіди доброї гадки.

З Коломиї доносять до Gaz. Narod.: Комітет місцевий поставив одноголосно з міста Коломиї кандидатуру п. Станіслава Щепановского, котрого запрошено на передвиборчі збори на день 22-го с. м. — Витославский, предсідатель; Алерганд, Мардоросевич, секретарі, Фінкельштайн.

Перегляд політичний.

В празьких кругах політичних ходить чутка, що виїмковий стан в Празї має бути знесений ще сего місяця, а найдальше в початком жовтня.

З Відня доносять, що там приїхав намістник Чехії ґр. Тун в цїли порозуміня ся з ґр. Баденїм, котрого там сподївають ся на завтра. Рівночасно має там приїхати також кн. Кароль Шварценберґ, о котрім говорять, що він має евентуально стати міністром для Чехії.

Угорскі міністри Банфі і Люкач перебували у Відни в справі відновленя австро-угорскої угоди іменно що-до едности митово-торговельної, установленя нової суми на спільні видатки і справи банку австро-угорского. Остаточні переговори відбудуть ся пізнїйше а на весну будуть в обох парляментах поставлені дотичні предложеня.

„Глас Црнагорца" заявляє, що держави европейскі не повинні непокоїти ся тим, що Росия прислала Горногорі в дарунку великий запас оружия. Оружиє то не має служити до цїлий военних. (Не вже-ж до забавки для Чорногорців?) Найлїпшою порукою есть то, що князь чорногорский належить до приклонників тої полїтики мира, яку цар Александер лишив в спадщині по собі.

Загальну увагу звернула на себе подорож нїмецкого канцлера кн. Гогенльоге до Петербурга. В льондоньских кругах політичних не вірять в то, щоби ся подорож була лиш актом якоїсь чемности з тою, що кн. Гогенльоге має перебути в Петербурзї через кілька днїв і що буде на авдиенциї у царя, вносять, що він має якусь важну місию політичну.

Новинки

Львів дня 11 вересня 1895.

— **Впреосьв. епископ перемиский др. Юліян Пелеш** жертвував з початком сего року шкільного на бідних учеників бурси сьв. о. Николая 100 зр. Виділ бурси, приймаючи сей дар владичий з щирою подякою, заіменував Єго Преосьвященьство на основі постанов статута своїм членом основателем.

— **Впреосьв. Митрополит Сильвестер Сембратович** повернув з Підлютого до Львова.

— **Впреосьв. епископ Юліян Куиловский** виїздить на посьвячене величавої мурованої церкви в Монастирисках, котре відбуде ся 20-го с. м. в праздник Рождества Преосьв. Богородиці. Буде се перше посьвячене церкви, котре довершить епископ в станиславівскій епархії.

— **Презенту** на Бібрку, деканата ліського, одержав о. Антін Чайковский.

— **Дирекция ц. к. IV-ої ґімназиї у Львові** оголошуе, що письменні іспити в тій ґімназиї розпочинають ся дня 16-ого с. м., а устні дня 23-ого с. м.

— **Холєра.** В місті Тернополи занедужало дня 9 вересня три особи на холєру, з полишених в лїченю виздоровіли чотири, а лишає ся в лїченю сїм осіб. — В Березовици велпкій з двох осіб там занедужавших, одна померла, а одна остае в лїченю. — На Волини ширить ся холєра дуже скоро. В Дубнї померло минувшого місяця 120 осіб. Від 11 до 17 серпня було після урядових виказів на Волини 2025 випадків недуги, а померло 718 осіб.

— **Стяганє з обігу одноґульденівок.** Після урядового справоздання було з кінцем місяця серпня 1895 року в обізї одноґульденівок на суму 2,184.965 зр. Доси стягнено і знищено паперових одноґульденівок почавши від липня 1894 року на суму 55,698.396 зр.

— **Гарний чоловік.** В Воли рафаїлівскій під Ряшевом убив грім дня 28 серпня селянина Тому Шиделка і спалив цїлий его добуток, так що жінка разом з дїтьми найшла ся в крайній нужді. Весь сегорічний збір, одїж і готівка заощаджена, все стало ся жертвою пожару. При ра-

упросив їх, щоби дальше грали преферанса з панею Сквирскою, а сам, зручно пересуваючи ся поміж професором, що чатував на него з політичною вудкою, а панною Олєнею, що хотіла его хопити в сїть своїх поглядів і жартовливих питань, станув за Фелїциєю. Она як раз тримала в руках карти, широко розставлені і добирала з поміж них дуже старанно пари.

— Займаюча гра! — сказав Терницкий з великою повагою.

— Займаюча гра! — відповіла Фелїция з усьміхом і в еї очах закрутили ся нараз сльози.

— Просимо! просимо вас до „баламута"! — роздав ся нараз при столї голосний хор голосів.

Він чемно поклонив ся.

— Перепрашаю, але я власне приніс нинї для панї Фелїциї книжку, котрої ждала і хотів їй зробити предложенє переглянути разом зі мною ілюстрациї. Найчистїйший, найлїпший Доре.

Я побачила, що задрожала.

— Зараз! — відповіла своїм срібним голосом — коли-б я в тій хвили відійшла, то партия була би цїлком попсована. Докінчу і потім....

Він зложив рамена на груди і стоячи заєдно за еї крісло м, весело приповідав панні Олени, що то она стане за хвилку баламуткою і свою голову прикрасить мужеским капелюхом. Стало ся, як говорив. Довкола стола настав великий гамір і сьміх. Непариста карта лишила ся в руцї молодої панни, на еї голові найшов ся капелюх пана Теофіля, в котрім було їй дуже до лиця.

Фелїция встала, Терницкий взяв зі стола книжку, котру був приніс з собою.

З місця, на котрім я сидїла, можна було бачити, як в сусїдній комнатї, названій кабінетом, стояли обоє коло вікна і як Фелїция, держачи велику і гарну книжку, поволи перевертала еї карти.

Тепер розмавляли з собою. Доходили мене навіть уривки їх розмови. Говорили о Божественній комедиї, о Дантім, о ґеніяльнім рисівнику, в котрого твори повні сумної уяви, обоє вдивлювали ся з очима спущеними на книжку. Часами він толкував їй щось, чи оповідав о чімсь і нагле замовкав; она питала его або відповідала, або читала якийсь уступець поезиї і в половині речення замовкала також. Промінь заходячого сонця упав на неї через вікно, так що станула цїла в его блеску, немов в огни. Він трохи в тїни мав чоло дуже бліде, брови стягнені над очима, що вдивлювали ся вже не в книжку, але в горіюче від сонця, а як мармор недвижиме еї лице. В тій хвили подали собі руки на прощанє. З усьміхом заміняли ще між собою кілька слів; менї здаеть ся, що згадуючи когось їм спільно знаного, засьміяли ся. Відтак Терницкий ввічливо навіть весело, попращав зібране в сальонї товариство і лиш раз, вже від дверий, кинув очима в глуб кабінету, в котрім перед хвилею розмавляв з Фелїциєю: З капелюхом в руцї пристанув, немов би ще чогось ждав. Я глядїла на него уважно; та струна, о котрій згадував менї колись, мусїла в нім грати того дня якісь дивні, шалені пісні. Але крім него не чув їх нїхто.

Пів години пізнїйше, при преферансовім столї, пан Йосиф і его мати дрімали, навіть вже спали. З его руки висипали ся карти на землю, з еї випадом ще постепенно і поволи. При однім вікнї пан Сквирский і панї Линевска, держачи за всї чотири роги широко розпростертий сїтковий обрус, спречали ся півголосом але завзято о краски і форму рож чи взірців. При другім вікнї два ґімназиясти, виглядаючи отвертим віконцем на улицю, шепотїли і з тиха сьміяли ся. З двох сторін подовжного стола дві пари, молода і не молода, також пошепки розмавляли. А на столах і вікнах повно було склянок, горнят, чарок, розсипаних окрушків і купи нагромаджених лупин з овочів.

Я пішла глядати Фелїциї.

Сидїла в кабінетї, на канапцї, з лицем горячим як грань і плакала. Перший і послідний раз бачила я еї в сльозах. То був плач тихий, ревний і глубокий. Я хотїла відійти, але она спостерегла мене і прикликала, кивнувши головою. Схопила мене за руку перехилила ся на мое рамя і стала говорити з горячкою на лици і в голосї.

— Не знаю, чи то назвеш проступком чи нещастєм, але я того не можу собі закинути.... Не знаю, чи назвеш се мудростию, або божевільством, але між нами не буде нїколи нїчого.... нїчого.... нїчого.... навіть слова!

Обома долонями притиснула груди, аби придавити плач і скорим рухом обтерла з лиця сльози, що еї знов облили. Відтак говорила що раз скорше і що раз тихійше:

— Не можу, щоби его або мое слово прибило до споминів, що стоять перед очима чисті, однако вічно як заклятї! Хвилї, як блискавиці.... жду їх, жду, жду!.... За тиждень, за два.... позавтра.... завтра! І перелїтають без голосу, а відтак знов і все.... і так буде вічно!

Перетягнула обі долонї по лици. Заволодїла над собою і хвилю над чимсь думала. Відтак, беручи мене знов за руку, вже поволи і в увагою говорила:

— Слухай! отже не богато людий на сьвітї, котрі самі собі вибрали свою долю. Май-

тунковій акциї відзначив ся Станислав Виговский, двірский лісний. Дізнавши ся, що в горіючім домі лишило ся бідне немовля, Витовский з нараженем власного житя кинув ся в море полуміни і дитину, трохи навіть попарену, але живу, виніс з хати.

— **В Станіславові** будуе ся при улици Собіского дім для поміщеня епархіяльного института дяків, в котрім кромі мешканя для двох катедральних півців прийде і інтернат для кандидатів дяківского стану. Дім стане на церквищи сьв. Варвари зі складок. Займае ся тою справою усердно о. прелат Симеон Ткачуник. Кандидати будуть мусїли харчувати ся на свій кошт, бо брак ще на то фондів. А потреба лучшого співу в катедрі крайна.

— **Нещасливий випадок.** Селянка Анна Ковалюк у Вікнї, заставнецкого повіта сушила коноплї і поставила їх на піч. В ночи зачали коноплї горіти і поки надійшла поміч, селянка згоріла. Еї пятилїтну дитину виратовано.

— **Убийство.** В Вовчинци, станїславівского повіта, невислїджені доси злочинці убили дня 2 с. м. шинкарку Перлу Копельман і забрали 40 зр. та трохи тютюну.

— **Обкрадена касарня.** В часї сегорічних маневрів лучила ся у Львові рідка крадїж. При улици Чарнецкого коло пожарної вартівнї есть касарня т. зв. „Фаерпікета“. В тім будинку стоїть залогою один відділ 80-го полку піхоти на І-ім поверсї, а на долинї стоїть заєдно варта. Задні двері виходячі на подвіре не замикано добре і з того скористали злодії Станислав Світляк і Казимир Курок. Они оба підглядїли, що двері не замкнені і добули ся в білий день до касарнї. Від улиці пильнувала будинку войскова варта, від подвіря-ж входили і виходили спокійно злодії, виносячи, що удало ся. Слїдство полїцийне викрило, що безличні злодії були в касарни вісїм разів в день а крім того два рази в ночи. Они дібрали ся до офіцирскої їдальнї, забрали звідтам около 30 слоїків конфитур і соків, столове накритя з хіньского срібла, розбили дорогу шафу памяткову, де був ґенеральскій мундур послїдного властителя полку кн. Шлезвіґ Гольштайн, дістали ся до сусїдної комнати, в котрій були зложені на час вправ підофіцирскі куфри і розбивши їх, забрали з них всї річи. Злодіїв викрив полїцийний агент Шпанг, а украдені річи відобрано, по части вже з других рук. Золоті прикраси здерті з ґенеральского мундура відкопано на Високім Замку, а що ще пропало в касарнї, покаже ся аж нинї по повороті 80 го полку вправ.

— **Процес против конокрада.** Перед львівским судом присяжних скінчила ся вчера чотиродневна карна розправа против звістного конокрада Гаврила Герцули з Желехова великого, обжалованого о крадежі коний та побите і зневагу жандарма Томи Крашенка. Гаврило Герцула, молодий 36-лїтний зарібник, був вже чотири рази караний за крадїж, а осївши в Малехові, обібрав собі за головну задачу крадежи коний. Крадежий допускав ся все в однаковий спосіб, т. е. крав конї, запрягав їх до воза в иншій хатї і виїздив з Малехова. Так украв конї в короткім часї у Василя Пелеця, Антона Зджалка і Михайла Пасевского, разом вартости до 400 зр. Патролюючий коло Миклашева жандарм Тома Крашенко стрітив его на гостинци, як їхав в напрямі до Львова і спитав, куди їде. Герцула подав видумане назвище і казав, що їде до ліса по дерево. Жандарм присїв ся до него, аби в найблизшім селї сконстатувати, чи Герцула дїйстно той, за якого видав ся. Однако коли наближили ся до надходячих гостинцем людий, Герцула затяв конї, ударив жандарма кілька разів батогом по голові і зіскочив з саний. Конї понесли жандарма, а в его руцї лишила ся торба Герцули разом з долотом і рукавицею. Другу рукавицю найдено у Герцули вже у Львові по арештованю і тота рукавиця зрадила его. По переведенїй розправі засудив трибунал Герцулу на 7 лїт тяжкої вязницї.

— **Знов пожар зелїзничого моста.** На зелїзничім шляху Долина-Вигода згорів міст зелїзничий і в наслїдок того здержано на тім шляху рух поїздів на необмежений час.

— **Отроєні грибами.** Дня 1 с. м. померли дві особи з родини Дзюбів, передміщан в Ярославі; третя особа тяжко недужа. — В Пиркові, залїщицкого повіта, померло шість осіб в наслїдок з'їдженя грибів, між котрими найдено і мухомори. — З такої самої причини померли в Кровинцї, теребовельского повіта, чотири особи, а в Заваловi, повіта підгаецкого, умерли дві особи.

Господарство, промисл і торговля

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в місяци серпни с. р. 4.134 важних поліс на обезпечене вартости 1,877.500 зр. Разом з попередними було в тім роцї до кінця серпня 21.198 важних поліс на суму 11,912.369 зр. в. а. обезпеченої вартости. В роцї 1894 було в тім самім періодї 14.067 важних поліс на суму 7,951.704 зр. а. в., — показуе ся отже постоянно в тім роцї приріст о 50 прц. Шкід прибуло в місяци серпни 51 случаїв, — отже разом в попередними всїх шкід в тім роцї есть 301 случаїв, — котрих 273 шкід виплачено до кінця серпня, 16 виплачено в перших днях вересня, а 12 (зголошених 31 серпня, 1 і 2 вересня) есть в лїквидациї. Сума всїх тих (виплачених і зголошених) шкід виносить на власний рахунок 47.684 р. в. а. Супротив того стоїть дохід з премії чистої сего року 101.773 зр. 14 кр. і сума зарезервована з попередного року 35.597 зр. 47 кр. Фонд резервовий взріс до суми 32.931 зр. — без дочисленя біжучих процентів, — есть в цїлости ульокований в цїнних паперах. — *Від Дирекциї.*

— **В товаристві взаїмного кредиту „Днїстер“** стоваришеню зареєстрованім з обмеженою порукою у Львові заснованім в липни с. р., було до кінця серпня с. р.

Приходу:

1.	на фонд резервовий .	144	кор.	—	сот.
2.	„ уділи вплачено .	2.382	„	—	„
3.	„ вкладки зложено .	14.882	„	78	„
4.	„ відсотки побрано .	267	„	90	„
5.	„ кошти адмінїстрациї побрано . .	44	„	60	„
	Разом	17.721	кор.	28	сот.

Розходи:

1.	позички на скрипти уділено	7.780	кор.	—	сот.
2.	позички на векслї уділ.	720	„	—	„
3.	в институциях кредитових ульоковано . .	7.802	„	—	„
4.	вкладок звернено .	200	„	—	„
5.	на кошти заснованя видано . . .	200	„	30	„
6.	на друки, книжки, стемплї, видатки нотар. і канц. . . .	283	„	56	„
7.	готівка в касї з днем 31 серпня . .	735	„	42	„
	Разом	17.721	кор.	28	сот.

Членів приступило 76 з декларованими уділами 91 в сумі 4.550 корон — з котрих вплачено, як висше, 2.382 корон. — *Від Дирекциї.*

Телеґрами

Будапешт 11 вересня. Президент мінїстрів Банфі заявив на зборах виборців в Сіляді-Шомльо, що позаяк в национально-румуньскій аґітациї настала застоя, то правительство предложить, щоби засуджених в звістнім процесї о меморандум пустити на волю.

Петербург 11 вересня. Приїхав тут нїмецкий канцлєр кн. Гогенльоге.

Софія 11 вересня. Митрополит Климентий заявив, що завізе президента мінїстрів, щоби той остаточно порішив справу переходу кн. Бориса на православіє.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

же нам всїм подае в руку пряслицю і завязок, з котрих маемо сновати довге пасмо житя, щось, що не есть нї нашою волею, нї вибором. Бувають ріжні пасма. Мое сіре. Нема в нїм цїлком рожевих ниток, лише всї тїни сїрої краски....

Усьміхнула ся дрожачими устами і заразом рухом повним енерґії випростовала ся.

— Се нїчого! буду его прясти мовчки з чистим серцем і чолом.... до кінця!

— А та золота нитка, о котрій ти оповідала менї колись?

Она сильно, дуже сильно стиснула мою руку і відповіла:

— Та золота нитка блиснула менї неждано, я еї не взивала. Над сірою пряжию моею блиснула високо і високо лишить ся.... Сьвітить менї з гори.... я промінь сонця і коли я вже дуже утомлена і сумна, підношу до неї очи, лину до неї серцем і беру від неї знов трохи сили і спокою....

Говорячи то, глядїла високо і витягала в гору сплетені руки. Вже лиш дві тихі сльози спливали їй по лици. По хвили, ховаючи очи в долонях, говорила з тиха:

— Знати, що хтось гарний, добрий, великий, згадуе нас часом сердечно і з тугою — і мріти часом о великім а неподібним щастю.... чи то не велика, хоч сумна, радість? — По хвили додала: — То моя одинока радість на земли!...

Я витягнула рамена, щоби еї до себе пригорнути; я хотїла сказати їй богато, богато річий, але на порозї кабінету з'явив ся професор з ґазетою в руцї, підійшов до нас скорим ходом і сївши коло нас, відозвав ся:

— Ва... важна в... в... відомість! З пере... бігу е... европейских пер... пер... пертрактаций можна ввно... [сити, що п... п... осли в Цар... Цар... городі ждуть від П... П... Порти уступок в... в... кор... ристь Гре.... Грециї...

Вскорі потім ріжні обставини, незалежні від мене перенесли мене в далекі сторони. Олиньских і Терницкого цїлком стратилам з очий і довго не знала, що з ними дїе ся. Аж в кілька лїт по моїм виїздї з околиць Онгорода, одержала я від пана Адама лист, котрим повідомлював мене, що робить вкінци то, що я ему так горячо поручала, то есть: женить ся. Женив ся з особою цїлком менї незнаною.

Думала я над тим листом кілька хвиль. Чи мав би він доказувати, що вкінци пан Адам „стрітив, побачив, найшов?“ Сумніваю ся. Нїколи не можна бути певним, що якийсь факт доказуе се, чого здаеть ся доказувати. По просту прийшла якась така пора, та хвиля, чи обставина... Дуже звичайно і природно.

І знов минуло досить часу — може два або три роки — коли случай довів до моеї стрічі з Теофілем Сквирским, колись щоденним гостем Олиньских. Передусїм і поспішно спитала я о паню Фелїцию, а мимоволї, пригадавши собі декламований паном Теофілем стих о серци, що пукло, зложила я свое питане з двох слів:

— Чи жие?

— А що-ж, жие собі як давнїйше — відповів пан Теофіль.

Дуже природно.

З друкарнї Б. Лоньского під зарядом В. І. Вебера.